

ÜNNEPI Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség ingyenes tájékoztatója
IV. évfolyam 4. szám 1997. július - október

Misszió a betonrengetegben — “Kínai negyed” Zalaegerszegen

Kicsit elcsodálkoztam, amikor megtudtam, hogy MISSZIÓ lesz a zalaegerszegi Jézus Szíve plébánia-templomban. Hiszen — képzeletemben ez a kép jelenik meg, ha e szót hallom — úgy tudtam, a dzsungelben vagy a szavanna kellős közepén szokás missziót tartani. Nem pedig majd' hetvenezer lakosú városban.

“A magyar ferencesek is elmentek Kinába, s majdnem egy Dunántúl területnyi egyházmegyét hoztak létre. De az a bizonyos dzsungel, az a bizonyos Kína itt van Zalaegerszegen. Misszió pedig azt jelenti: küldetés. Krisztus minden emberhez küldött bennünket, először persze magának az egyháznak kell megtérnie az Evangéliumhoz, az Örömhírhez, hogy ezt követően hatni tudjon a tömegekre. Hamis misszió az, hogy az utcasarkon szórólapokat osztogatunk — hiszen Jézus sem tette ezt. Újra be kell fogadnunk az Örömhírt: Isten megtestesült!

Ez beláthatatlan munka, valaki egyszer meg is kérdezte, milyen eredménye lesz a zalaegerszegi misszióknak? Egyáltalán, lehet-e ilyenkor sikerről beszélni, vagy akár csak számokban kimutatni a pozitívumokat, avagy a negatívumokat?

Nem kell okvetlenül mérni az egy hét eredményét, ám ha mégis kíváncsiak vagyunk rá, akkor van egy pontos mérce; s ez alapján el lehet mondani, hogy abszolút sikeres volt az egerszegi misszió. Huszonöt éves pap-ságomban megtanultam, hogyha

Isten ajándéka

Fél évszázaddal ezelőtt volt utoljára népmisszió a zalaegerszegi Jézus Szíve (ferences) plébánia-templomban. S, bizony ezalatt az ötven esztendőben sok minden történt. Dr. Kovács Lajos Bánk atya is úgy gondolhatta — társaival együtt —, hogy ideje lenne “Istennel újra találkozni” mindenkinek. A meghívást, amely az egyhetes program-sorozatára invitált, sokan megkapták, és sokan el is fogadták. Dr. Barsi Balázs atya, a misszió vezetője, az egy hét alatt nagyon sokaknak szólt Isten ajándékáról — a szeretetről.

A népmisszió zárásaként különleges élményben volt része annak a többszáz embernek, akik részt vettek azon a szentmisén, amelyen dr. Szendi József nyugalmazott veszprémi érsek diakónussá szentelte Rácz Pius és Bagyinszki Ágoston ferences testvéreket.

Az ajándék, melyet Isten adott, persze nem kézzel fogható volt; hanem fájdalmasan szívbe markoló — hiszen csak a szívével lát jól az ember...

(H. L.)

egyetlenegy emberért is kellett eljőnnöm, és az az egy megvan, akkor már megérte, és akkor már sikeres volt az egy hét munkája. Hiszen Isten számára egy ember is végtelen a világban.

Egy mondatba össze lehet foglalni egy hetet — a hét gondolatait? S a sok kérdést megválaszolni, melyek közül a legfontosabb az, hogyan éljek tovább? Igen, keressük az igazságot! Az igazságot kell keresni, nem a magunkkal való lelki békességet és kényelmet. Persze, hol találhatom én meg az igazságot? A válasz nem is oly egyszerű, hisz' mondhatnánk azt, hogy ott, ahol van, ott kell keresnünk! S, ha egyszer azt megtaláltuk, akkor azt követni kell, mindenáron! Egyszerű a dolog, ha nem szabad hazudnom — és erre rájöttem —, akkor nem szabad! Lehet, hogy nem fog sikerülni, hiszen gyarló vagyok, ezt jelenti az igazság keresése. Ez nem egy délutáni teázás, hogy nagyokat beszélgetünk vallásos dolgokról, de ha rájövünk arra, hogy mit sugall a lelkiismeretünk és Isten, akkor sinen vagyunk...”

Balázs atyával elutazása előtt beszélgettem, gondolatait megosztotta velem, én pedig Önökkel. S azt hiszem igaza van, vagyis nem mérni kell, hanem keresni és szeretni. Legfőképpen pedig úgy élni, ahogyan azt az Írás tanítja — itt a betonrengetegben, a város “kínai negyedében”.

(H. L.)

“KÉRJETEK ÉS KAPTOK...”

A Kálvária kápolnában az utóbbi években nem mutattak be szentmisét. Néhány asszony, akiknek szívében még élt a közös ünneplés emléke, a Szent Kereszt Felmagasztalásának ünnepére Dr. Szabó Gyula plébános úrtól kért segítséget. A miséhez papot nem, de igeliturgiához lelkipásztori munkatársat tudott adni.

Ki gondolta volna, hogy Istennek nagy tervei vannak ezzel a kicsiny kápolnával, és visszatekintve jól felismerhető Isten gondviselő, szervező, alkotó keze. Semmi sem történt véletlenül. A lelkipásztori munkatárs egyházközségi képviselő lett, és ő kapta meg a temető-gondozói munkacsoport megalakításának feladatát. Újra az asszonyok segítettek. Létrejött a Szent Ilona Csoport. Szentségimádás, rózsafüzér, litániák hozták össze a csoportot hetente egyszer. A takarítás és az ottlét egyre több gondot, problémát tárt fel. Így jutott el a csoport a felismerésre, hogy fel kell újítani a kápolnát. Hogyan, miképpen, miből, megannyi megválaszolatlan kérdés.

Kérjünk és imádkozzunk! — hangzott a buzdítás — és imádkoztunk.

Egy esztendő múlva elindultak a dolgok a megvalósulás útján. Az asszonyok kitették a perselyt, és gyűlni kezdtek a forintok. Isten előtt kedves volt mindig a “szegény asszony kétfillérje”, megáldotta azt. Az ő lelkesedésük, hitük kisugárzott másokra, és lám-lám egyre többen segítettek. A szakemberek idejüket áldozták, több alkalommal helyszíni szemlét tartottak a problémák okainak felderítésére, a

Szent Ilona Kálváriakápolna (Frimmel Gyula grafikája)

megoldások megtervezésére. Megállapították, hogy a csapadékvíz nem folyik el, a földből a falak felszívják, a vakolaton át a fal nem tud lélegezni. Köszönet a szakemberek áldozatkészségének. A víz elvezetésének megoldására nagymennyiségű földet kellett elhordani, a betonlapokat felszedni a kápolna körül és lerakni mostani helyére utat képezve középén. Régi típusú téglát kellett szerezni, behordani, járdát építeni a kápolna köré, a víznek folyókát tervezni,

készíteni. Köszönjük a fáradságos munkát az önzetlen segítőknek. Ezután a vakolat leverése következett, ami nagy erőfeszítést igényelt. Majd a téglákat kézzel és géppel lehetett megtisztítani a bitumentől és a cementtől. Ezt követte a törmelék elszállítása, majd a járda közeinek bitumennel való kiöntése. Megköszönjük a türelmet és fizikai erőt, ügyességet igénylő munkálatokat végzőknek, ami sokszor veszélyes is volt. A csatorna elkészítése, a vakolás, festés, ablakkészítés, az örökmécses restaurálása, a kápolna villamosításának teljes kicserélése, felújítása, beszerelése, az éjszakai áram bevezetése, új órák felszerelése következett. Köszönjük a sok igényes szakmunkát, különösen a teljesen ingyen végzetteket, de valamennyit jutányos áron és lelkiismeretesen végezték el. Minden munka ajándék volt számunkra.

Köszönjük az anyagi támogatást mindenkinek. A költségeket a következő forrásokból fedezhettük:

Mária Magdolna Plébánia 400 eFt, Zalaegerszeg város önkormányzata 250 eFt, Műemlékvédelmi Hatóság 100 eFt, két hívó 100- és 50 eFt, a Magyar Terranova Kft. kb. 100 eFt-os árengedménye.

Köszönjük az asszonyok szépítő munkáját, a súrolást, a pakolást, szőnyegtisztítást, mosást, vasalást, virágokat, süteményeket, stb.

Köszönet a Kálvária képeslapot készítő Frimmel Gyula grafikus művésznek, a terjesztőknek.

Megköszönjük Sándor atya Szent Ilona napi búcsúi

szentmiséjét.

Hálatelt szívvel fejezhettük ki Mindenható Istenünknek örömünket, hogy biztatott, segített, összehozott minket embertestvéreinkkel, hogy célt adott, hogy helyet készített imádkozásra, a vele való találkozásra, hogy Őt egyre jobban szeretve egymást is jobban tudjuk szeretni.

Farkas Zoltánné

Betlehem Kegytárgybolt könyvajánlata

Adolf Fugel	Fatima	180,-	Badalik Bertalan O.P.	Istennek Szent Anyja	350,-
Joseph Ratzinger	A Föld sója	750,-	Görbe József	Az Eukarisztia	580,-
Roger testvér, Taizé	Benned a szív békessége	690,-	Regőczy István	Filioli	870,-
Mária medjugorjei	Teréz Anya breviáriuma	380,-	Tartally Ilona	Ékes virágszál	500,-
üzenetei	A Menyország hangja	475,-	Temyák Csaba	Apor Vilmos püspök	100,-
			P.Dr.Naszályi Emil O.Cist.	Törekedjünk fölfelé	370,-

A könyvek megvásárolhatóak: Zalaegerszeg, Balatoni út 1.
Telefon/Fax: (92) 319-912

Nyitva tartás: 9.00-17.30
Szombat: 8.00-12.00

Beszélgetés Szalai Attila káplán úrral

— *Hogy érzed magad Zalaegerszezen? A kérdés sablonosnak tűnhet, főleg azok számára, akik nem tudják, hogy zalaegerszegi vagy. Te nem Egerszegre jöttél, mindig is egerszegi voltál.*

— A kérdésedben vázolt helyzetet inkább úgy helyesbíteném, hogy én csak voltam egerszegi, ugyanis már a gimnáziumot sem itt végeztem, hanem Győrben a bencéseknél, majd a szemináriumi évek alatt sem túl gyakran jártam itthon. Így az utóbbi kilenc évben jóval többet voltam távol, mint amennyi időt Egerszezen töltöttem. Nagyon örülök, hogy most ismét egerszegi lehetek.

— *Mint pap milyen a kapcsolatod rokonaidal, barátaiddal, ismerőseiddel szemben, akik között felnőtél?*

— A személyes ismeretségi köröm nem túl nagy, - egy ilyen nagyobb lélekszámú városban ez gyorsabban változik - és jó részükkel már kispapként ismerkedtem meg. Számukra gondolom nem furcsa, hogy elértem oda, ahova

öt éven át készültem. A gyerekkori kapcsolatokat pedig már csak egy szűk rokon és baráti kör képviseli. Most még szokatlan egy kissé amikor ismerősök fordulnak hozzám mint paphoz, különösen a gyóntató székben, de akit zavar, hogy közeli ismerősök vagyunk, fordulhat másik atyához. Egyébként ha idegen helyre kerül az ember, előbb utóbb akkor is lesznek barátai, kialakul egy közelebbi ismerősi kör. Az itteniektől pedig már eddig is sok segítséget kaptam.

— *Mit mondasz magadról azoknak, akik még nem ismernek téged?*

— A száraz adatfelsorolást el szeretném kerülni. A közvetlen családom édesanyámból és öcsémből áll, édesapám már nem él. Papi hivatásomban meghatározó volt, hogy hívő családból származom, melyben a templomba járás, a hittan tanulás a múlt rendszerben is természetes volt. Így örültek választásomnak, amit azért említek meg, mert gyakori manapság ennek az ellenkezője is.

Gyerekkoromban rendszeresen ministráltam is. Már ekkor is felmerült bennem, hogy pap leszek, de inkább úgy, ahogy egy gyerek még sok mindenre gondol. Komolyan a gimnázium vége felé kezdett el foglalkoztatni a kérdés. Sokat vívódtam, de végül megszületett a döntés.

— *A teológiai tanulmányaid folyamán mi volt az, ami különösen is érdekelt, mi az, amire szívesen visszaemlékszel?*

— Legjobban az egyháztörténelem érdekelt, de a legtöbb tantárgyat szerettem. Külön kegyelem volt, hogy a gyakorlati tantárgyak oktatásában, mint

amilyen a lelkipásztorkodástan (pasztorális) vagy a hitoktatástan (kateketika), nagyon jó tanárunk volt Tarjányi Zoltán személyében. Amit tőle tanultam sokat segít abban, hogy el tudtam kezdeni a lelkipásztori szolgálatot.

— *Milyen terveid, elképzeléseid vannak a lelkipásztori munkáról, és milyen feladatokkal bíztak meg a*

plébánián?

— Feladatom legnagyobb részét, mint általában a káplánokét, a hitoktatás jelenti és az ifjúsággal való foglalkozás. De a többi feladat is, mint a jegyesoktatás, az elsőpéntekes betegek ellátása vagy a temetés, el van osztva közöttünk. A tervekről nehéz lenne pár mondatban írni. A szemináriumból szép elképzelésekkel eszményekkel érkezik az ember, ezeket aztán megpróbálja az élet, így alakulnak, realizálódnak. Ez, úgy gondolom, nem is baj, ha a tervek nem veszítenek szépségükből, lendületükből. Most, a kezdés után, még ismerkedem a különböző munkaterületekkel, figyelem, hogyan csinálják a tapasztaltabbak. Így munka közben is születnek tervek, ötletek.

— *Köszönöm a beszélgetést!*

Kirner A. Zoltán
káplán

Tábori beszámolók

Zalavár I.

Június 23-án esőben érkezett a lelkes kis hittanos csapat, de a folytatás már napsütéses volt. Az előttünk álló egy hetes együttléte a szeretet, ima és vidámság jegyében akartuk eltölteni.

A tábor mottója *“Ha szeretet nincs bennem, semmi sem vagyok”* (1Kor. 13,2) volt.

Célunk az volt, hogy amit évközben elméletben tanultunk, most próbáljuk megvalósítani a gyakorlatban is. Örömet okoztak a napi szentmisék, amelyeket Bajner Jenő atya, zalaszabari esperes úr tartott nekünk, a reggeli és esti közös imák és énekek és a közös munka is. Ugyanis a reggelit és vacsorát magunk készítettük.

Ezenkívül nagy élmény volt bejárni a környező kirándulólhelyeket, a kányavári szigetet, a bivalyrezervátumot és Keszthelyt, Zalakaroson még strandoltunk is. A játékok és az esti tábortűzek is vidáman zajlottak a tágas nagy udvaron. Az utolsó nap az akadályverseny izgalmában telt el, mely a gyerekek hittantudását is próbára tette.

A tartalmas élménydús hét szentmisével zárult, melyen a gyermekekért eljött szülők is részt vettek.

Reméljük, hogy jövőre is hasonló élményekben lesz részünk.

Fekete Ágnes
hitoktató

Zalavár II.

Június 30-tól július 5-ig negyvenen (32 gyerek és 8 felnőtt) töltöttünk egy hetet a zalavári plébánián. Egyhetes hittantáborunk, mint mindig a szeretet jegyében megélt egy hét volt.

“Szeressétek egymást úgy, ahogyan én szerettelek titeket!” — ezt próbáltuk megvalósítani már első nap családdá alakult közösségben, ahol mindig mindenkinek megvolt a feladata. A mindennapi szentmisék, a játék, a kirándulások, a közös beszélgetések, a hét végére egy teljesen összeforrt kis csapatot hozott létre.

Úgy érzem, hogy a hittantáborban részt vett gyerekek, szeptemberben az iskoláikba visszatérve, igazi kis építőkövei lesznek saját közösségüknek.

Nusi néni

Kávás — Edit nénivel

A tábor mindenki izgatottan várta.

A Kávás melletti faluig vonattal mentünk, majd gyalog folytattuk utunkat a szálláshelyig. Itt többen kiismerték magukat, hiszen már táboroztak ezen a helyen. Bemutatkozás után kis csapatokat alkottunk, majd

megkezdjük első közös szentmisénket, melyet a hét minden napján megismételtünk. Minden napot tomával kezdünk, majd reggelizünk, és délig csoport foglalkozás volt, ahol a Biblia tanításaival és egyházi énekekkel ismerkedtünk. Mindennapra kitűztünk egy jócselekedetet, melyet igyekeztünk teljesíteni. Egymás iránti figyelmességünket az őrangyalos játékban fejlesztettük. Emellett sokat túráztunk. Kedvenc játékunk a méta volt, melyet a sportpályán játszottunk. Sok újdonságot is megismerhettünk: gyöngyből krokodilt fűztünk, cémából karkötőt, nyakláncot makraméztunk. Az utolsó előtti napon akadályversenyt rendeztünk, melyen a csapatok ügyességi és hittanismereti tudásukat mérhették össze. A fagyűjtés is feladat volt, melynek az esti tábortűznél vettük hasznát, ahol minden csapat egy kis jelenetet adott elő. Itt kiderült, hogy ki - kinek volt az őrangyala. A hetet közös szentmisével zártuk, melyen a szülők is részt vettek.

Ez a hét mindenki számára nagy élmény volt, s reméljük 1998-ban is lesz ilyen tábor.

Németh Ágnes, Németh Gabriella
(a tábor résztvevői)

Perenye — hittantábor

Augusztus 4-én indultunk 14-en Perenyére táborozni Edit nénivel.

Irottkő — csoportkép a csúcson

A kezdeti nehézségek ellenére hamar megszerettük ezt a kedves, segítőkész emberek lakta falut. Kedden Sopronba indultunk, ahol a “hűség városa” történelmi és vallási emlékeivel ismertetett meg bennünket Betti néni és Marika néni, soproni hitoktatók.

Legérdekesebb túránkon a Szent Vid kápolnához zarándokoltunk, és megmásztuk a Kőszegi-hegység legmagasabb csúcsát. Visszafelé kissé eltévedtünk, így alkalmunk nyílt megismerni a hegy oldalában húzódó

(Folytatás a 5. oldalon! ⇨)

Tábori beszámolók

/☞Folytatás a 4. oldalról! /

hosszú szerpentint. Az út mellett éppen érő erdei szamóca és tuskeszeder enyhítette éhségünket. Játék is akadt bőven! A perenyei hittanosokkal vidám hangulatú méta–meccset vívtunk.

Szombaton felemelő lelki élményt nyújtott mindnyájunknak, amikor részt vehettünk a karmelita nővérek fogadalomtételén és beöltözésén. Bár kint zuhogott az eső, a Székesegyházat beragyogta Isten dicsősége és szeretete ezen az ünnepen.

Esténként pedig a perenyei ifjúsági közösséggel együtt adtunk hálát Istennek a táborban eltöltött napokért.

Megköszönjük Miszori Zoltán atyának, hogy közösségünket befogadta, és Kiss László atyának, hogy szentbeszédeivel lelkiekben táplált minket.

Ágota, Erika, Eszter és Krisztina

Visszatekintés egy nyári táborra

Idén nyáron újra benépesült a Meggyeskovácsi Plébánia. Július 19-e és 26-a között 10 család, 19 felnőtt és 34 gyermek, a Mária Magdolna Plébánia házasközösségének tagjai, vettük birtokba a régi épületet a tágas udvarral és a szomszédos templommal együtt.

“A sok hívő mind egy szív, egy lélek volt.” (Ap.Csel. 5,32) — írja Szt. Lukács az őskeresztényekről. Az együttélésnek ezt a szépségét akartuk megélni ebben a rövid időintervallumban mi is, akik évek óta hetenként összejárunk közös imára, bibliaolvasásra, egymás gondjainak hordozására. Elkísért minket Zoltán atya is, aki Meggyeskovácsiba, mint “második otthonába” hívott meg minket.

A plébánia 5 szobája szűknek bizonyult a családok befogadására, de a szomszédos iskolát is igénybe vehettük a nagylelkű falusiak biztatására. A falu vendégszeretete egyebekben is érzékelhető volt. A kedvünkért szombat, vasárnap is bejöttek főzni az asszonyok az önkormányzati ebédlőbe, ingyen kaptunk finom házi tejet, minden nap hozott valaki gyümölcsöt, süteményt, tojást. Nem is beszélve a kedves, érdeklődő szavakról. Mi pedig — Zoltán atya jóvoltából — a mindennapos szentmischallgatás lehetőségével igyekeztünk viszonzni nagylelkűségüket. Hiszen táborozásaink egyik célja az, hogy tanúságot tegyünk Isten iránti szeretetünkről, elköteleződésünkről. A másik cél persze az egymás iránti szeretet — az elfogadás, megértés, türelem, megbocsátás, stb. — gyakorlása, amelyre jó lehetőséget biztosított ez a rövid ideig tartó együttélés. Most is volt mit tanulnunk ezen a területen is.

A tábor napirendje hasonló módon alakult az egész héten. Közös reggeli az otthonról hozottakból, szentmise, kirándulás, játék, közös vacsora, esti beszélgetések. Szerda és péntek délelőtt rövid lelkigyakorlat a

felnőtteknek Zoltán atya és Nagy József celdömölki plébános közreműködésével. Minden napnak volt egy felelős családja, aki a közös reggeli, vacsora elkészítéséért, a nap lelki programjáért felelt. Minden napnak volt egy, — a felelős család által választott — bibliai mottója, amely általában kapcsolódott az esti beszélgetések témájához. Persze nem minden esti program volt “komoly”. Sokat játszottunk, neveltünk is, megtapasztalva hogyan oldódnak fel a nevetés, játék hevében a napi esetleges feszültségek, hogyan múlik el a fáradtság. Hiszen napközben kirándulások, túrák, strandolás szívtá ki erőnket.

És ott voltak a gyerekek, akik a hatalmas kertben, paradicsomi körülmények között játszhattak, bújócskázhattak, békát, lepkét gyűjthettek, tyúkot kergethettek. A nagyobbak persze inkább a labda után futottak, míg a sötét be nem kergette őket a sátrakba.

A hét eseményeinek csúcspontja a péntek esti záró tábortűz volt, ahol a családok saját maguk által fabrikált versikékkel énekelték meg az elmúlt hét történéseit. Éjfélig tartott az éneklés, a verselés, a jókedv.

A tábortűz elparázslott, de a hamuja még sokáig meleg maradt. Ugyanígy a mi szívünk is, amely még sokáig őrzi azt a meleget, amit itt gyűjtöttünk össze Isten és egymás iránti barátságunk megtapasztalásában.

Té Né

MÁLTAI HÍRMONDÓ!

Szeretetszolgálatunk 1. éves évfordulóján, szeptember 3-án, Bánk atya által tartott szentmisén adtunk hálát Urunknak megtartó kegyelméért.

Változó világunkban sajnos egyre nő az elszegényedettek száma. Sokan otthon nélkül, munkahely nélkül vannak. Betérnek hozzánk, s mi igyekszünk pótolni mindazt, amit nélkülöznek. Elelemmel, ruhaneművel és szeretetünkkel próbáljuk enyhíteni gondjaikat, tudatni velük, hogy Isten gondviselő szeretete nem hagyja el őket soha.

Ezúton is szeretnénk megköszönni a sok segítséget, melyet jó szándékú adakozóktól az egy év alatt kaptunk: köszönet a persely - és természetbeni adományokért.

Továbbra is bízunk testvéreink segítőkész támogatásában.

Tovább folytatva a szolgálatot valljuk:

“De akik az Úrban bíznak, erejük megújul,
Szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk
Futnak és nem lankadnak meg,
Járnak és nem fáradnak el.”

(Izajás 40, 31)

MMSZ Zalaegerszegi Csoportja

Tábori beszámolók

Dömös ifjúsági tábor

Fári-kút, 1997. aug. 3-10.

Augusztus 3-án reggel 7 órakor sok fiatal toporgott a Balaton Szálló előtt, teletömött hátizsákokkal, rákötött bakancsokkal, kezükben lavórokkal. "Vajon kik ezek a csodabogarak?" - vetődhetett fel a kérdés az arra járók fejében. Mi voltunk: a Mária Magdolna Plébánia ifjúsági közössége. Immár negyedik alkalommal indultunk sátor táborozni Gaál Sándor atya vezetésével. Utunk Esztergomon keresztül Fári-kúthoz vezetett. Itt, távol a várostól már egy kész táborhelyet találtunk. Az előtáborosoknak a fű lekaszálásától, a WC és a fürdőhely megépítéséig mindenre volt gondjuk. Nekünk csak a sátorverés és a rőzsegyűjtés nemes feladata jutott.

Az esti táborútnél egy rövid bemutatkozás és közös ima után megindult a beszélgetés ismerősök és ismeretlenek között. A következő három nap lelki gyakorlatokkal telt, melyet a frissen szentelt Szalai Attila atya vezetett. A gondosan kiválasztott, egymásra épülő témák (ima, közösség, családi élet) mély gondolatokat ébresztett bennünk. Egy órai magányos elmélkedés után az első táborútnél kialakított kiscsoportokban osztottuk meg egymással véleményeinket.

Az ebéd utáni rövid dőfőnye (pihenő) ideje alatt gyakran játszottunk.

A három nap elteltével lelkileg feltöltődve indultunk a dömösi plébániakertbe, új táborhelyünkre. Az elkövetkezendő napokat túrázással töltöttük. Első kirándulásunk a börsönyi Remete-barlanghoz vezetett. Innét szép kilátás nyílt a Dunára. Másnap a híres-hírhedt Rám-szakadék megmászását tűztük ki célul. Láncok segítségével másztunk a meredek sziklákon, egy csobogó patak medrében. Következő állomásunk Dobogókő volt, mely 699 méterével a Pilis legmagasabb pontja. Innét egyszerű volt a kilátás a környékre és a Prédikálósziókra, melynek megmászására már csak a legfanatikusabbak vállalkoztak.

A többiek hazatértek a táborhelyre. A zárótáborútnél - mindannyiunk nagy bánatára - elmosta az eső. Pedig a szervezők - fáradságot nem kimélve - készültek vidám programokkal, játékokkal. Augusztus 10-én reggel mindannyiunkban volt egy kis szomorúság, tudtuk, ez a búcsú napja.

Táborbontás után rövid kitérőt tettünk Visegrádra. Csapatunk egyik része a várat tekintette meg, míg a többiek a nyári bob-pályán száguldoztak. Este 9 órakor egy jólesően fáradt társaság kászálódott ki a buszból Egerszegén.

Hazatérve még sokáig téma volt a tábor, melynek élményei összetartó kötelékek közöttünk.

Reméljük, jövőre is sikerül egy hasonlóan jó hangulatú tábor szervezni.

A tábori képekből tabló is készült.

Országos ministránstábor

Balinka, 1997. aug. 4-10.

Fejér megyében egy kicsiny falu (Balinka) mellett rendezték meg az országos ministránstábort. A 270 résztvevő közül 18-an voltunk a szombathelyi egyházmegyéből. Az egész héten sok érdekes programon vehettünk részt. Az előadásokat ismert püspökök és lelkiatyák tartották. Például nagyon lenyűgöző tanítást kaptunk Seregély érsek úrtól, a székesfehérvári Nándor püspök úrtól, Beton atyától, Kerényi Lajos atyától...

Az előadások mellett a szórakozás sem maradhatott el. A sportolás, a strandolás és az esti táborüzek feldobták a hangulatot.

A tábor jelmondata az egykori zalaegerszegi plébánostól Mindszenty Józseftől származott: "Magyar Egyházamat szolgálom". Minden napnak megvolt a maga magyar szentje. Így minden nap más-más szent életével ismerkedtünk meg, és vehettünk példát tetteikről. Például Szent Adalbert napján megtanulhattuk, hogy hogyan tudunk saját szavainkkal imádkozni.

A tábor fő célja a ministránstudat és a hivatás megerősítése volt. Ehhez hozzájárult a rendszeres zsolozsmázás, a mindennapi szentmise, és az előadások mondanivalója. Sok ministránst ismertünk meg az ország minden tájáról, igaz sok mindenben különböztünk, de egy valami közös volt bennünk; a HIT.

Felejthetetlen élményekkel tértünk haza a szomorú búcsú után.

B.B. & M.A.

1910. augusztus 27.
Skopje

1997. szeptember 5.
Calcutta

*Isten a szeretet, Ő szeret titeket.
Szeressétek egymást, ahogy Ő szeret titeket.
Emlékezzetek, hogy a szeretet művei a béke művei
— és a szeretet otthon kezdődik.
Ha együtt imádkoztok, együtt maradtok.
A szeretet öröme a végtelenül önfeláldozó
adni tudásból táplálkozik.
Imádkozzunk együtt! Isten áldjon benneteket!*

Teréz anyja

Családfesztivál '97

Te jó ég! Az idén nem lesz családfesztivál?

Csak semmi pánik! Egyszerűen megvárjuk a szüret végét, hogy mindenki beérjen a pincéből a városközpontba.

Családok figyelem!

Aki lelkiekben feltöltődni nem akar, aki felhőtlenül kikapcsolódni nem szeret, s aki gyermekeinek feledhetetlen élményt nyújtani nem hajlandó, az jól zárkozzon be otthonába

október 24-25-én,

és véletlenül se tévedjen a zsinagóga és az MMIK közelébe.

Mert ott fergeteges programokkal, sok szeretettel vár mindenkit az immár

negyedszer megszervezésre kerülő

CSALÁDFESZTIVÁL!

A Fesztiválnyitó szokásunkhoz híven pénteken este 6 órakor kezdődik, színvonalas **zenés-irodalmi műsor** után **dr. Márfi Gyula** veszprémi érseket

hallgathatjuk derűről, humorról, ami sosem árt — a családi élet viharos időszakában sem.

Szombaton **Jászai Joli** néni lát el tanácsaival minden érdeklődőt, hasonlóképpen teszi ezt majd **Ladocsi Gáspár** — csak talán más stílusban.

Gyerekek, ti is válogathattok a **kézműves házak** kínálataiból, fiatalok, beszélgethettek pszichológussal **filmvetítés** után.

Délután számos előadás országos hírű előadókkal aktuális kérdésekről.

Ír táncház fokozza a hangulatot az ifjúságnak, a kisgyermekek **színházi előadás**on és **rajzfilmsláger**ek **műsorával** múlathatják az időt.

Az est végén méltó zárás lesz **Gálffy László** előadása, hogy végül otthon fáradtan ágyba dőlve mindenki elégedetten nyugtazza: ez a *csafesz* is jól sikerült.

Jövőre — veletek — ugyanitt!!!

Egyházmegyei karitásztovábbképzés

Jelentős eseménye volt a zalaegerszegi Mária Magdolna Plébánia Karitásztervezetének a szeptember 27-én városunkban megtartott egyházmegyei karitásztovábbképzés. E rendezvényre az adott lehetőséget, hogy a novemberig tartó Szent Márton Év ünnepségei miatt Szombathelyen megfelelő feltételek hiányában megtartani nem lehetett, mi pedig szívesen vállaltuk a kihelyezett továbbképzés megrendezését.

A rendezvény-sorozat nagy érdeklődés előzte meg, ami a rekord számú megjelenésben (90 fő) is megmutatkozott. Valószínűleg vonzerőt gyakorolhatott a vidékről és Szombathelyről jövőkre plébánosunk, az igen nagy tiszteletnek és népszerűségnek örvendő **dr. Szabó Gyula** atya közreműködése, a plébánia többi lelkészének kedvező megítélése és talán egy kissé a plébániai karitásztervezetünk tevékenysége iránti érdeklődés is.

A rendezvény-sorozat ünnepi szentmisével kezdődött, amelyet **Kirner Zoltán** atya celebrált. Zoltán atya szentbeszédében kiemelte az evangélium (Mt 25, 31-46) utolsó ítéletről szóló tanulságait, Szent Vince napja lévén, annak karitatív lelkületét, valamint Calcuttai Teréz Anya csodálatos misszionáriusi tevékenységét. A szentmisét a karitásztervezetek tagjaiért ajánlotta fel.

A továbbképzés a katolikus kultúrházban történt. Szervezetünk vezetője **Újvári Lászlóné** meleg szeretettel köszöntötte a megjelenteket. **Tuczainé Régvári Marietta** karitásztervezet igazgatója hozzá hasonlóan köszöntötte a helyi és vidéki szervezetek képviselőit, köztük az újonnan létesült karitásztervezetek tagjait.

Ima után **Horváth Sándorné** karitásztervezet tagunk a "Valahol ki van jelölve a helyed..." c. verset adta elő mély átéléssel.

Dienes Mária a szombathelyi Gyermekek- és Ifjúságvédő Intézet h. igazgatója tartotta meg az első továbbképző előadást, melyben az állami gondoskodás alá vontak helyzetével, esélyeivel foglalkozott, kiemelve a befogadói nevelőszülői hálózat bővítésének lehetőségeit. E témákban november 1-jén jelenik meg a gyermeknevelési törvény.

Dr. Halász Gyöngyi mentálhygiénés szakképesítéssel rendelkező orvos, mint a Szenvedélybeteg Segítő Szolgálat regionális képzési felelőse az u. n. RÉV Ambulancia szerepén belül a szenvedélybetegek és hozzátartozóik gondozásáról szolt.

A délutáni előadást **dr. Nagy Magdolna** pszichológus főiskolai tanár kezdte el, melynek témája a szeretet volt. Rendkívüli mélységeket feltáró, lebilincselő előadása fontos és megszívlelendő alternatívákat tárt fel a megjelenteknek, karitatív munkájuk jobbá, emberibbé tételéhez.

Dr. Szabó Gyula plébános atya elmélkedésében a plébániai karitásztervezet feladataival foglalkozott, kihangsúlyozva azok diakónusi szerepét a papság munkájának segítésében. Részletesen szolt plébániája karitásztervezetéről, tagjai összeforrottságáról, aktív működéséről. A Szentlélek segítő kegyelmét kérte mindannyiok számára.

Tuczainé Régvári Marietta karitásztervezet igazgatója megköszönte a szép rendezést, a továbbképzés megtartásának lehetőségét.

A továbbképzés imával zárult.

**a zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség
Karitásztervezete**

In memoriam MATER CSISZÁR M. JOLANTA

(Egy hajdan volt tanítvány emlékezése szeretett tanárnőjére,
aki 1997. június 15-én hunyt el.)

A zalaegerszegi római katolikus Notre Dame Női Kanonok és Tanítórend Leányliceumának végzős hallgatója voltam a hírhedten nevezetes 1948-as iskolaévben, melynek nyarán államosították a felekezeti iskolákat, köztük a mi alma materunkat is. Ebben az utolsó és csak egyetlen évben volt a tanárom Mater Jolanta, aki kedves tantárgyamat, a történelmet tanította. Rendkívül megnyerő, szeretetre méltó egyéniség volt, és olyan harmatosan fiatal, hogy ha nem viselte volna rendje fekete ruháját, osztálytársunknak tűnhetett volna. Mély tűzű barna szemeiből sugárzott az elhivatottság, az értelem és a megértő szeretet. Bölcsész diplomáján tán még meg sem száradt a tinta, és ő máris olyan imponáló tárgyi tudásról, nevelési módszerekről tett bizonyosságot, mellyel mindannyiunk csodálatát és tiszteletét kiérdemelte. Szinte csalhatatlan biztonsággal igazodott el a történelem útvesztőiben, ami azokban a sorsformáló időkben nem volt éppen könnyű dolog. Csodás érzékkel választotta ki a talmi, a hamis közül az igaz, örök emberi értékeket, és azokat a nagy zürzavarban a helyükre tette. Véleményét merre vállalni, és minket is erre nevelt. Mi a történelmet nem a megmásítási szándékkal kiadott új tankönyvekből tanultuk, hanem Mater Jolanta gazdag ismereteiből. Történelemórái rendhagyóak, izgalmasan érdekesek voltak, és nekünk mindig külön élményt jelentettek. Minden bizonnal növelték látókörét, gazdagították ismereteit a neves írónál, történészknél még bölcsész hallgató korában tett látogatásai, előadásai szorgalmas hallgatása. Ezekről is sokat beszélt nekünk. Az egyik legkedvesebb élménye az idős Herczeg Ferencsel való személyes találkozása volt, mikor is a nagy íróval beszélgettünk történelmi regényeiről, drámáiról, felelevenítve bennük múltunk sorsfordulóit az aktualitás igényével. A szakmai ismeretek mellett igen hasznos gyakorlati tanácsokkal is ellátott bennünket, melyeket eredményesen sikerült megvalósítanunk különböző beszámolásaink, vizsgáink alkalmával. Sajnos nem tudom, hogy megköszöntük-e egyáltalán valaha is mindazt a jót, nemeset, amit a rövid, de feledhetetlen egy esztendő alatt tőle kaptunk! Azt sem tudom, hogy felettes szerveitől — későbbiekben már civil (de lélekben szerzetes) tanárként — kapott-e elismerést vagy jutalmat lelkiismeretes, színvonalas munkájáért.

Azt azonban hiszem és bizton remélem, hogy most már odafenn az örök létezésben hűséges helytállásáért a minden emberi sorsok, a történelem csalhatatlan Írója megadja számára a legnagyobb jutalmat, — amit lélek csak remélhet — az Ő szent Színének boldog, örökös látását!

Hálás tanítványa:

Vöröss Margit

Egy éve, 1996. október 21-én hunyt el Sztojka László tanár, az erdélyi zárandoklatok vezetője. Első évfordulós szentmise 1997. október 23-án 18 órakor lesz a zárdakápolnában.

Plébániai hírek

— Október 5-én kezdődött a plébánián a keresztény életre felkészítő felnőtt hittan házásoknak, jegyeseknek és egyedül állóknak, akik nem voltak megkeresztelve, nem voltak elsőáldozók vagy nem bérmeáltak.

— A zárdában minden vasárnap 16 órakor szentmise van, minden második óvodás szentmise.

— Október hónapban a plébániatemplomban az esti szentmisék előtt 17.30-tól rózsafüzér ima van, szentségi áldással.

— Apor Vilmos püspök boldoggá avatására autóbusz indul november 9-én Rómába. Jelentkezni a Plébániahivatalban lehet.

Köszönetnyilvánítás

Utólag és kiemelten is szeretnénk megköszöni a Kedves Hívek nagylelkű adományát az árvíz-károsultak megsegítésére. Mint ismeretes 300 ezer forintot adtak össze a Kedves Hívek július 27-én. Ezzel tanúságot tettek nagylelkű segítőkészségükről. Megelégedésünkre és örömünkre szolgált az a tény, hogy az egyszerű templomi hirdetés útján történő felhívásra felfigyeltek, és megnyitották szívüket. Ez a nagylelkű adakozás bizonyítja, hogy a Szentlélek vezet és tart össze bennünket, és biztosítéka annak, hogy az előttünk álló feladatainkat is meg tudjuk valósítani Isten segítségével. Mindenkinek, elsősorban Istennek, legyen hála és köszönet!

Az egyházközség nevében:

Szabó Gyula plébános

Felhívás!

A Szent Család Óvoda nevében tisztelettel kérem, akik Zalaegerszegen helyi adót fizetnek, egy megállapodás keretében ajánlják fel adójuk 20%-át a Gyermekünkért 2000 Alapítvány javára. A felajánlónak ez anyagi terhet nem jelent, de segíti az óvoda fenntartását.

Érdeklődni lehet nappal a 311-579-es, este a 317-355-ös telefonon, vagy az óvodában személyesen.

Előre is köszönöm segítőkészségüket!

Farkas Zoltánné

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna

Egyházközség tájékoztatója

Megjelenik kéthavonként.

Szerkesztő: a Tájékoztató Munkacsoport

Főszerkesztő: Mohos István

Felelős kiadó: Dr. Szabó Gyula

Szerkesztőség és a kiadó címe:

Zalaegerszeg, Balatoni u. 1.

PF: 91. 8901 Tel.: 312-157

Tipográfia: Frimmel Gyula

Szedés: Galambos Cecilia és Horváth Ákos

Nyomás: Göcsej Nyomda Bt.

Vezető: Györfly Zoltán